

[Indenrigsministeren.]

Repræsentanter for Landbrugsraadet, Fællesforeningen af Danmarks Brugsforeninger, Margarinefabrikanterne samt Repræsentanter for Videnskaben og for Landbrugsministeriet og Indenrigsministeriet. Jeg ser da ogsaa det i øvrigt bemærkelsesværdige, at Frk. Johanne Christiansen i sin Bog bebrejder os, at Vitaminiseringen først er sket saa sent som fra 1937.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen omtalte den Forbedring af Sundhedstilstanden, der indtraadte i Aarene 1917 og 1918 henimod Slutningen af Verdenskrigen, samtidig med at Smørforbruget steg paa Margarinens Bekostning. Jeg skal sige, at jeg for min Del tror, der er en Forbindelse mellem disse to Ting, Smørforbrugets Stigning og Margarineforbrugets Tilbagegang, selv om det ikke lader sig sige med den Sikkerhed, hvormed sikkert det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen og Frk. Johanne Christiansen vil sige det. Der skete nemlig adskillige andre Forskydninger i Befolkningens Ernæring paa den Tid, og en Fastlæggelse af Aarsagsforbindelsen er derfor ikke saa ligetil, som den synes dem, der paa Forhaand har afgjort det, der skulde bevises. I den paagældende Publikation fra Statistisk Departement advarer Departementet ogsaa meget rigtigt imod at drage for vidtgaaende Slutninger af Forbrugsforholdene i et enkelt Aar, som det her drejer sig om.

Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven holdt en længere Tale om den meget omdebatterede Overlægestilling paa Frederiksberg Hospital. Jeg tænker slet ikke paa at diskutere hele denne Sag, jeg skal blot fastslaa følgende. Jeg har ikke, som det ærede Medlem antyder, bygget mine Udtalelser om den paatænkte Omordning paa Frederiksberg Hospital paa løse Pressemeddelelser, men jeg har bygget dem paa en Viden om, at Opslaget af en ledig Overlægestilling for en medicinsk-neurologisk Afdeling var tilsendt „Ugeskrift for Læger“. Naar det ærede Medlem her i Tinget den 21. November siger, at Den almindelige danske Lægeforening har tiltraadt denne Ordning, saa beklager jeg at maatte sige, at jeg ikke tror det, men i øvrigt vedkommer dette Spørgsmaal jo ikke mig. Men naar det ærede Medlem dernæst siger, at Sundhedsstyrelsen har tiltraadt Ordningen, da maa jeg benægte det, og jeg kan føje til, at Sundhedsstyrelsen giver ikke sin Tilslutning, hvis Frederiksberg Kommune opretholder den oprindelige Plan, saaledes som denne Plan gav sig Udtryk bl. a. i det Opslag, jeg her

taler om. Foretager det ærede Medlem de fornødne Ændringer, vil det jo være glædeligt. Formaålet er netop at blive enige, men det forudsætter, at det bliver paa et forsvarligt Grundlag.

Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven udtalte Ønsket om, at de overordnede Lægemyndigheder ikke vilde lade sig forblinde af den rent videnskabelige Uddannelse, og jeg maa formode, det ærede Medlem herved sigter til Udtalelsen fra Sundhedsstyrelsen. Hertil skal jeg sige, at Sundhedsstyrelsen ved Besættelsen af offentlige Lægestillinger afgiver sin Vurdering af Ansøgenes Kvalifikationer efter at have indhentet Udtalelse fra det i Henhold til Lægelovens § 14 nedsatte Raad og tager ved denne Afgørelse alle Forhold i Betragtning. Sundhedsstyrelsen er med mig enig i, at den rent videnskabelige Uddannelse og de rent videnskabelige Kvalifikationer aldrig kan være ene afgørende. Vurderingen maa selvfølgelig bygges paa Ansøgenes Kvalifikationer efter saavel den praktisk-kliniske Uddannelse som efter den mere videnskabelige Uddannelse. I denne Forbindelse vil jeg gerne erindre om, at Sundhedsstyrelsen som Regel vil have et vist Kendskab til alle Ansøgene, medens den lokale Myndighed, der skal besætte Stillingen, som Regel kun kender den eller dem af Ansøgene, der i Forvejen har været knyttet til det paagældende Sygehus, og saa vidt jeg ved, har det ikke været bestridt i det foreliggende Tilfælde i nogen Maade, at den, Sundhedsstyrelsen indstillede, var i Besiddelse af begge de Egenskaber, det her drejer sig om: de videnskabelige Kvalifikationer og de almindelige menneskelige Egenskaber, som det ærede Medlem ved denne Lejlighed synes at sætte Pris paa. Lægelovens Bestemmelser om Besættelse af Lægestillinger er netop skabt som Værn mod det Princip, som det forekommer mig at det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven har været meget nær ved at ville praktisere, nemlig at lægge ensidig Vægt paa den ene af disse Egenskaber og se bort fra den anden.

Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven rettede dernæst en direkte Henvendelse til mig vedrørende den gældende Specialistordning. Jeg skal i den Anledning sige, at det ærede Medlems Kritik af den bestaaende Specialistordning maa jeg nødvendigvis betegne som helt fejlagtig paa de afgørende Punkter. I Indenrigsministeriets Bekendtgørelse om Speciallæger, der er udstedt den 13. Februar 1937, fastsættes for hvert enkelt Speciale Bestemmelse om Uddannelsesetidens Længde, og det fremgaar deraf, hvor helt